

I

(Informacje)

RADA

WSPÓLNE STANOWISKO (WE) NR 23/2005

przyjęte przez Radę dnia 12 kwietnia 2005 r.

w celu przyjęcia dyrektywy 2005/.../WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia w sprawie gospodarowania odpadami pochodzącymi z przemysłu wydobywczego oraz zmieniającej dyrektywę 2004/35/WE

(2005/C 172 E/01)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 175 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,stanowiąc zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 251 Traktatu ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Komunikat Komisji zatytułowany „Bezpieczne prowadzenie działalności górniczej: następstwa ostatnich wypadków górniczych” stwierdza, że jednym z jego działań priorytetowych jest inicjatywa uregulowania gospodarki odpadami pochodzącymi z przemysłu wydobywczego. Działanie to stanowi uzupełnienie inicjatywy zgodnie z dyrektywą 2003/105/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2003 r. zmieniającą dyrektywę Rady 96/82/WE w sprawie kontroli niebezpieczeństwa poważnych awarii związanych z substancjami niebezpiecznymi ⁽⁴⁾ oraz związanych z opracowaniem dokumentu na temat najlepszych dostępnych technik obejmujących gospodarowanie skałą płonną

oraz odpadami przeróbczymi pochodzącymi z działalności górniczej, zgodnie z dyrektywą Rady 96/61/WE z 24 września 1996 r. dotyczącą zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli ⁽⁵⁾.

- (2) Parlament Europejski w rezolucji ⁽⁶⁾ z dnia 5 lipca 2001 r. dotyczącej tego komunikatu zdecydowanie poparł potrzebę przyjęcia dyrektywy w sprawie odpadów pochodzących z przemysłu wydobywczego.

- (3) Celem decyzji nr 1600/2002/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 lipca 2002 r. ustanawiającej szósty wspólnotowy program działań w zakresie środowiska naturalnego ⁽⁷⁾ w odniesieniu do odpadów, które są nadal wytwarzane, jest zmniejszenie poziomu ich niebezpieczeństwa oraz zapewnienie, że stanowią one możliwie najmniejsze zagrożenie, promowanie ich odzyskiwania, a w szczególności recyklingu, minimalizowanie ilości odpadów do usunięcia i ich usuwanie w bezpieczny sposób, a w stosunku do odpadów przeznaczonych do usunięcia zapewnienie, aby były one przetwarzane tak blisko ich miejsca wytworzenia, jak to możliwe, w stopniu, który nie prowadzi do zmniejszenia skuteczności operacji przetwarzania odpadów. Decyzja nr 1600/2002/WE zaleca również, jako działanie priorytetowe w odniesieniu do wypadków i katastrof, wypracowanie środków mających pomóc w zapobieganiu ryzyka poważnych wypadków, ze szczególnym uwzględnieniem tych wynikających z górnictwa oraz opracowanie środków dotyczących odpadów górniczych. Decyzja nr 1600/2002/WE zaleca również, jako działanie priorytetowe, promowanie zrównoważonego zarządzania przemysłem wydobywczym, mającego na względzie zmniejszanie jego wpływu na środowisko naturalne.

⁽¹⁾ Dz.U. C 80 z 30.3.2004, str. 35.

⁽²⁾ Dz.U. C 109 z 30.4.2004, str. 33.

⁽³⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 31 marca 2004 r. (OJ C 103 E, 29.4.2004, str. 634), wspólne stanowisko Rady z dnia 12 kwietnia 2005 r. oraz stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 345 z 31.12.2003, str. 97.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 257 z 10.10.1996, str. 26. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, str. 1).

⁽⁶⁾ Dz.U. C 65 E z 14.3.2002, str. 382.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 242 z 10.9.2002, str. 1.

- (4) Zgodnie z celami wspólnotowej polityki ochrony środowiska należy ustalić minimalne wymagania w celu zapobiegania lub zmniejszania w możliwie najszerszym zakresie, wszelkim niekorzystnym skutkom dla środowiska lub dla zdrowia ludzkiego, spowodowanych gospodarowaniem odpadami pochodzącymi z przemysłu wydobywczego, takimi jak: odpady przerobcze (tzn. odpady w formie stałej lub szlamu, które pozostają po prowadzonej różnymi technologiami przeróbce surowców mineralnych), skała płonna i nadkład (tzn. materiał usuwany w czasie poszukiwania i rozpoznawania złóż kopaliny, w tym w przedprodukcyjnej fazie przygotowawczej), oraz warstwa uprawna gleby (tzn. górna warstwa gruntu), pod warunkiem że stanowią one odpady zgodnie z dyrektywą Rady 75/422/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów ⁽¹⁾.
- (5) Zgodnie z pkt 24 Planu działań w sprawie zrównoważonego rozwoju przyjętego w Johannesburgu w ramach Narodów Zjednoczonych na Światowym Szczycie na temat Zrównoważonego Rozwoju w 2002 r. należy chronić bazę zasobów naturalnych będących podstawą rozwoju gospodarczego i społecznego oraz zmienić obecny trend degradacji zasobów naturalnych poprzez zarządzanie bazą zasobów naturalnych w sposób zrównoważony i zintegrowany.
- (6) Stosownie do tego, niniejsza dyrektywa powinna obejmować gospodarowanie odpadami z lądowego przemysłu wydobywczego, to znaczy odpadami pochodzącymi z poszukiwania, wydobywania (z uwzględnieniem przedprodukcyjnej fazy przygotowawczej), przetwarzania oraz magazynowania surowców mineralnych oraz z działalności odkrywkowej. Jednakże takie gospodarowanie powinno odzwierciedlać zasady i priorytety określone w dyrektywie 75/442/EWG, która, zgodnie z jej art. 2 ust. 1 lit. b) pkt ii), jest nadal stosowana w odniesieniu do wszelkich aspektów gospodarowania odpadami z przemysłu wydobywczego, które nie są objęte niniejszą dyrektywą.
- (7) W celu uniknięcia powtarzających się i nieproporcjonalnych wymogów administracyjnych zakres niniejszej dyrektywy powinien być ograniczony do tych szczególnych działań, które uznawane są za priorytetowe dla osiągnięcia jej celów.
- (8) Stosownie do tego, przepisy niniejszej dyrektywy nie powinny mieć zastosowania do tych strumieni odpadów, które, chociaż powstały w trakcie wydobywania lub przeróbki surowców mineralnych, nie są bezpośrednio związane z procesami wydobywania lub przeróbki, np.: odpady spożywcze, oleje odpadowe, złomowane pojazdy, zużyte baterie i akumulatory. Gospodarowanie takimi odpadami powinno podlegać przepisom dyrektywy 75/442/EWG lub dyrektywy Rady 1999/31/WE z 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów ⁽²⁾, lub wszelkim innym właściwym przepisom wspólnotowym, tak jak ma to miejsce w przypadku odpadów powstałych na terenie poszukiwania, wydobywania lub przetwarzania, które przetransportowano do miejsca niebędącego obiektem unieszkodliwiania odpadów w rozumieniu niniejszej dyrektywy.
- (9) Niniejsza dyrektywa nie powinna również mieć zastosowania do odpadów pochodzących z morskiego poszukiwania, wydobywania i przeróbki surowców mineralnych, ani do włączania wody i powtórnego włączania wypompowanych wód podziemnych, podczas gdy odpady obojętne, odpady inne niż niebezpieczne wytworzone w czasie prac poszukiwawczych, niezanieczyszczona gleba oraz odpady pochodzące z wydobywania, przeróbki i magazynowania torfu powinny być objęte jedynie niektórymi wymaganiami z powodu ich niższego ryzyka dla środowiska. W odniesieniu do odpadów innych niż odpady niebezpieczne i obojętne, Państwa Członkowskie mogą obniżyć lub znieść niektóre wymagania. Takie wyłączenia nie powinny mieć jednak zastosowania do obiektów unieszkodliwiania odpadów kategorii A.
- (10) Ponadto pomimo tego, że niniejsza dyrektywa obejmuje gospodarowanie odpadami z przemysłu wydobywczego, które mogą być radioaktywne, nie powinna ona obejmować tych aspektów, które są typowe dla radioaktywności.
- (11) Zgodnie z dyrektywą 75/442/EWG oraz art. 31 i 32 Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej (Euratom), celem gospodarowania odpadami, które powstały w wyniku wydobywania materiałów stosowanych ze względu na ich właściwości radioaktywne, jest zapewnienie ochrony pracowników, społeczeństwa i środowiska przed niebezpieczeństwami, jakie stwarza promieniowanie jonizujące. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do gospodarowania takimi odpadami w przypadkach, gdy są one już objęte przepisami opartymi na Traktacie Euratom.
- (12) W celu pozostania wiernym zasadom i priorytetom określonym w dyrektywie 75/442/EWG, szczególnie w jej art. 3 i 4, Państwa Członkowskie powinny zapewnić, że operatorzy zaangażowani w przemysł wydobywczy podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zapobiegania lub zmniejszania, w możliwie najszerszym zakresie, wszelkich negatywnych skutków, rzeczywistych lub potencjalnych, dla środowiska lub zdrowia ludzkiego, które są spowodowane gospodarowaniem odpadami z przemysłu wydobywczego.
- (13) Środki te powinny być oparte między innymi na koncepcji najlepszych dostępnych technik określonej w dyrektywie 96/61/WE, a w przypadku gdy takie techniki są stosowane, Państwa Członkowskie ustalą sposób, w jaki właściwości techniczne obiektu unieszkodliwiania odpadów, jego usytuowanie geograficzne oraz lokalne warunki środowiskowe mogą, tam, gdzie to stosowne, być wzięte pod uwagę.

⁽¹⁾ Dz.U. L 194 z 25.7.1975, str. 39. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003.

⁽²⁾ Dz.U. L 182 z 16.7.1999, str. 1. Dyrektywa zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003.

- (14) Państwa Członkowskie powinny zapewnić sporządzanie przez operatorów działających w przemyśle wydobywczym odpowiednich planów gospodarowania odpadami dla przeróbki, odzysku i unieszkodliwiania odpadów wydobywczych. Plany takie powinny być skonstruowane w taki sposób, aby zapewnić odpowiednie planowanie opcji gospodarowania odpadami, mając na względzie zminimalizowanie wytwarzania odpadów i ich szkodliwości oraz zachęcanie do odzyskiwania odpadów. Ponadto odpady z przemysłu wydobywczego powinny być charakteryzowane według kryterium ich składu tak, aby zapewnić, w możliwie najszerszym zakresie, że takie odpady wchodzą w reakcje tylko w dający się przewidzieć sposób.
- (15) W celu zmniejszenia ryzyka wypadków oraz zagwarantowania wysokiego poziomu ochrony środowiska i zdrowia ludzkiego, Państwa Członkowskie powinny zapewnić, że każdy operator obiektu unieszkodliwiania odpadów kategorii A przyjmuje i stosuje politykę przeciwdziałania poważnym wypadkom w odniesieniu do odpadów. W odniesieniu do środków zapobiegawczych, powinna ona obejmować zapewnienie systemu zarządzania bezpieczeństwem, planów awaryjnych do wykorzystania w razie wypadków oraz rozpowszechnienie informacji na temat bezpieczeństwa wśród osób, które mogą zostać dotknięte poważnym wypadkiem. W razie wypadku, operatorzy powinni mieć obowiązek dostarczenia właściwym organom wszelkich odpowiednich informacji niezbędnych do ograniczenia rzeczywistych i potencjalnych szkód w środowisku naturalnym. Te szczególne wymagania nie powinny mieć zastosowania do obiektów unieszkodliwiania odpadów z przemysłu wydobywczego, które są objęte dyrektywą Rady 96/82/WE⁽¹⁾.
- (16) Obiekt unieszkodliwiania odpadów nie powinien być zaklasyfikowany do kategorii A wyłącznie na podstawie ryzyka związanego z bezpieczeństwem i ochroną zdrowia pracowników w przemyśle wydobywczym, objętych innymi przepisami wspólnotowymi, w szczególności dyrektywami Rady 92/91/EWG⁽²⁾ i 92/104/EWG⁽³⁾.
- (17) Ze względu na szczególny charakter gospodarowania odpadami z przemysłu wydobywczego, należy wprowadzić szczególne procedury składania wniosków i udzielania zezwoleń w odniesieniu do obiektów unieszkodliwiania odpadów wykorzystywanych do przyjmowania takich odpadów. Dodatkowo, Państwa Członkowskie powinny podjąć niezbędne środki w celu zapewnienia, że właściwe organy okresowo poddają warunki zezwolenia ponownemu rozpatrzeniu oraz, w miarę potrzeby, aktualizacji.
- (18) Państwa Członkowskie powinny mieć obowiązek zapewnienia, że zgodnie z Konwencją ONZ/EKG o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska z dnia 25 czerwca 1988 r. (Konwencja z Aarhus) społeczeństwo jest informowane o złożeniu wniosku o zezwolenie na gospodarowanie odpadami, a zainteresowana społeczność jest konsultowana przed udzieleniem zezwolenia na gospodarowanie odpadami.
- (19) Należy w jasny sposób określić wymagania, które powinien spełniać obiekt unieszkodliwiania odpadów służący przemysłowi wydobywczemu w zakresie lokalizacji, zarządzania, kontroli, zamknięcia oraz środków zapobiegawczych i ochronnych, które podejmuje się w przypadku jakiegokolwiek zagrożenia dla środowiska w perspektywie krótko- i długoterminowej, a w szczególności w przypadku zanieczyszczenia wód podziemnych poprzez przenikanie odcieku do gleby.
- (20) Należy w jasny sposób zdefiniować obiekt unieszkodliwiania odpadów kategorii A dla odpadów z przemysłu wydobywczego, biorąc pod uwagę możliwe skutki jakiegokolwiek zanieczyszczenia, będącego efektem działalności takiego obiektu lub wypadku, w wyniku którego odpady wydostaną się z takiego obiektu.
- (21) Odpady umieszczane z powrotem w wyrobiskach poeksploatacyjnych w celu rekultywacji lub w celach technologicznych związanych z procesem wydobywczym minerałów, takich jak budowanie lub utrzymywanie w wyrobiskach środków dostępu dla maszyn, ramp przewoźnych, przegród, barier zabezpieczających lub obwałowań, powinny również podlegać pewnym wymaganiom w celu ochrony wód powierzchniowych lub podziemnych, zabezpieczenia stabilności takich odpadów oraz zapewnienia odpowiedniego monitorowania po zaprzestaniu takich czynności. Stosownie do tego, takie odpady nie powinny podlegać wymogom niniejszej dyrektywy, które odnoszą się wyłącznie do „obiektów unieszkodliwiania odpadów”, z wyjątkiem wymogów określonych w przepisie szczególnym dotyczącym wyrobisk poeksploatacyjnych.
-
- (1) Dyrektywa Rady 96/82/WE z dnia 9 grudnia 1996 r. w sprawie kontroli niebezpieczeństwa poważnych awarii związanych z substancjami niebezpiecznymi (Dz.U. L 10 z 14.1.1997, str. 13). Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003.
- (2) Dyrektywa Rady 92/91/EWG z dnia 3 listopada 1992 r. w sprawie minimalnych wymagań dotyczących poprawy bezpieczeństwa i ochrony zdrowia pracowników zakładów górniczych wydobywających kopaliny otworami wiertniczymi (jedenasta dyrektywa szczegółowa w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG) (Dz.U. L 348 z 28.11.1992, str. 9).
- (3) Dyrektywa Rady 92/104/EWG z dnia 3 grudnia 1992 r. w sprawie minimalnych wymagań w zakresie poprawy bezpieczeństwa i ochrony zdrowia pracowników odkrywkowego i podziemnego przemysłu wydobywczego (dwunasta dyrektywa szczegółowa w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG) (Dz.U. L 404 z 31.12.1992, str. 10).

- (22) Mając na względzie zapewnienie właściwej konstrukcji i utrzymania obiektów unieszkodliwiania odpadów z przemysłu wydobywczego, Państwa Członkowskie powinny podjąć odpowiednie środki w celu zapewnienia, że projekt, lokalizacja i zarządzanie takimi obiektami są wykonywane przez osoby posiadające odpowiednie kompetencje techniczne. Należy zapewnić, że szkolenia i wiedza uzyskana przez operatorów i personel zapewniają im niezbędne umiejętności. Ponadto właściwe organy powinny upewnić się, że operatorzy stosują odpowiednie zasady dotyczące budowy i utrzymania nowego obiektu unieszkodliwiania odpadów lub każdego rozszerzenia, lub zmiany istniejącego obiektu unieszkodliwiania odpadów, w tym w fazie poeksploatacyjnej.
- (23) Należy ustanowić procedury monitorowania obiektów unieszkodliwiania odpadów w czasie ich eksploatacji i nadzoru poeksploatacyjnego. Należy określić czas monitorowania i kontroli obiektów unieszkodliwiania odpadów kategorii A po ich zamknięciu, proporcjonalnie do ryzyka wywołanego przez dany obiekt unieszkodliwiania odpadów w sposób podobny do tego, który jest wymagany dyrektywą 1999/31/WE.
- (24) Należy określić, kiedy i w jaki sposób obiekt unieszkodliwiania odpadów z przemysłu wydobywczego powinien zostać zamknięty, oraz wyznaczyć obowiązki i zakres odpowiedzialności operatora w fazie poeksploatacyjnej.
- (25) Państwa Członkowskie powinny wymagać od operatorów działających w przemyśle wydobywczym stosowania kontroli monitorowania i zarządzania w celu zapobieżenia zanieczyszczeniu wody i gleby oraz w celu zidentyfikowania niekorzystnych skutków, które ich obiekt unieszkodliwiania odpadów może mieć dla środowiska lub zdrowia ludzkiego. Dodatkowo, w celu zmniejszenia do minimum zanieczyszczenia wody, zrzut odpadów do wszelkich odbiorników wody powinien być zgodny z dyrektywą 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającą ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej⁽¹⁾. Ponadto stężenie cyjanku i związków cyjanku w stawach osadowych odpadów przerobczycych, mając na względzie ich szkodliwe i toksyczne skutki, powinno być zmniejszone do najniższych możliwych poziomów przy wykorzystaniu najlepszych dostępnych technik. Maksymalne progi stężenia powinny zostać odpowiednio ustalone i, w każdym przypadku, powinny odpowiadać szczególnym wymaganiom niniejszej dyrektywy w celu przeciwdziałania takim skutkom.
- (26) Operator obiektu unieszkodliwiania odpadów z przemysłu wydobywczego powinien mieć obowiązek złożenia gwarancji finansowej lub jej ekwiwalentu, zgodnie z procedurami, o których zdecydują Państwa Członkowskie, zapewniając, że wszystkie obowiązki wynikające z zezwolenia zostaną spełnione, w tym obowiązki związane z zamknięciem miejsca prowadzenia działalności i jego fazą poeksploatacyjną. Gwarancja finansowa powinna wystarczać na pokrycie kosztów rekultywacji miejsca prowadzenia działalności przez odpowiednio wykwalifikowaną i niezależną osobę trzecią. Konieczne jest także, aby taka gwarancja została złożona przed rozpoczęciem składowania odpadów w obiekcie unieszkodliwiania odpadów i była okresowo aktualizowana. Dodatkowo, zgodnie z zasadą „zanieczyszczający płaci” oraz z dyrektywą 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zaradzania szkodom wyrządzonym środowisku naturalnemu⁽²⁾, istotne jest wyjaśnienie, że operator obiektu unieszkodliwiania odpadów z przemysłu wydobywczego ponosi właściwą odpowiedzialność za szkody wyrządzone środowisku spowodowane jego działaniem lub za bezpośrednie zagrożenie wystąpienia takiej szkody.
- (27) W przypadku działalności obiektów unieszkodliwiania odpadów z przemysłu wydobywczego, która może mieć poważne niekorzystne skutki transgraniczne dla środowiska oraz wszelkie wynikające z tego zagrożenia dla zdrowia ludzkiego na terytorium innego Państwa Członkowskiego, powinna zostać wprowadzona wspólna procedura w celu ułatwienia konsultacji między sąsiadującymi państwami. Należy tego dokonać, mając na względzie zapewnienie odpowiedniej wymiany informacji między organami oraz należytego informowania społeczeństwa o wszelkich obiektach unieszkodliwiania odpadów, które mogłyby mieć niekorzystne skutki dla środowiska takiego innego Państwa Członkowskiego.
- (28) Państwa Członkowskie powinny zapewnić zorganizowanie przez właściwe organy skutecznego systemu inspekcji lub środków równorzędnej kontroli w odniesieniu do obiektów unieszkodliwiania odpadów z przemysłu wydobywczego. Bez uszczerbku dla obowiązków operatora wynikających z zezwolenia, przed rozpoczęciem działalności w zakresie składowania powinna zostać przeprowadzona inspekcja sprawdzająca, czy warunki zezwolenia zostały wypełnione. Dodatkowo, Państwa Członkowskie powinny zapewnić, że operatorzy i ich następcy prowadzą aktualną ewidencję obiektów unieszkodliwiania odpadów, oraz że operatorzy przekazują swoim następcom informacje dotyczące stanu obiektu unieszkodliwiania odpadów i jego działalności.
- (29) Państwa Członkowskie powinny przysyłać Komisji regularne sprawozdania dotyczące wykonania niniejszej dyrektywy, wraz z informacjami dotyczącymi wypadków i sytuacji awaryjnych. Na podstawie tych sprawozdań Komisja powinna złożyć sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 327 z 22.12.2000, str. 1. Dyrektywa zmieniona decyzją nr 2455/2001/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2001, str. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 143 z 30.4.2004, str. 56.

- (30) Państwa Członkowskie powinny ustalić zasady dotyczące sankcji za naruszenie niniejszej dyrektywy i zapewnić, że są one wykonywane. Sankcje te powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.
- (31) Państwa Członkowskie powinny zapewnić sporządzanie spisu zamkniętych obiektów unieszkodliwiania odpadów zlokalizowanych na ich terytorium, które wywierają poważny negatywny wpływ na środowisko lub mogą stać się w średnio- lub krótkoterminowej perspektywie poważnym zagrożeniem dla zdrowia ludzkiego lub środowiska.
- (32) Komisja powinna zapewnić właściwą wymianę informacji naukowo-technicznych, dotyczących sporządzania spisu zamkniętych obiektów unieszkodliwiania odpadów na poziomie Państw Członkowskich oraz dotyczących opracowywania metodologii w celu wsparcia Państw Członkowskich w przestrzeganiu niniejszej dyrektywy w trakcie rekultywacji zamkniętych obiektów unieszkodliwiania odpadów. Ponadto powinna zostać zapewniona wymiana informacji dotyczących najlepszych dostępnych technik w ramach Państw Członkowskich i pomiędzy nimi.
- (33) Niniejsza dyrektywa może być użytecznym instrumentem brany pod uwagę przy sprawdzaniu, czy projekty otrzymujące finansowanie ze Wspólnoty w kontekście pomocy rozwojowej obejmują niezbędne środki w celu zapobiegania lub zmniejszania, w możliwie najszerszym zakresie, negatywnych oddziaływań na środowisko. Takie podejście jest zgodne z art. 6 Traktatu, szczególnie w odniesieniu do zintegrowania wymogów ochrony środowiska naturalnego z polityką Wspólnoty w sferze współpracy na rzecz rozwoju.
- (34) Cel niniejszej dyrektywy, którym jest usprawnienie gospodarowania odpadami z przemysłu wydobywczego, nie może zostać osiągnięty w dostatecznym stopniu przez Państwa Członkowskie działające samodzielnie, ponieważ niewłaściwe gospodarowanie takimi odpadami może spowodować zanieczyszczenie o charakterze transgranicznym. Zgodnie z zasadą „zanieczyszczający płaci” należy między innymi wziąć pod uwagę wszelkie szkody wyrządzone środowisku przez odpady z przemysłu wydobywczego, a różne krajowe zastosowania tej zasady mogą prowadzić do znacznych dysproporcji w obciążeniu finansowym podmiotów gospodarczych. Ponadto istnienie różnych krajowych polityk dotyczących gospodarowania odpadami z przemysłu wydobywczego hamuje osiągnięcie celu, jakim jest zapewnienie
- minimalnego poziomu bezpieczeństwa oraz odpowiedzialnego gospodarowania takimi odpadami, a także maksymalizacji ich odzyskiwania w całej Wspólnocie. Zatem, ponieważ ze względu na zasięg i skutki niniejszej dyrektywy możliwe jest lepsze osiągnięcie jej celu na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może przyjąć środki, zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (35) Środki niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji. ⁽¹⁾
- (36) Działalność obiektów unieszkodliwiania odpadów istniejących w chwili transpozycji niniejszej dyrektywy powinna zostać uregulowana w celu podjęcia środków niezbędnych do ich dostosowania do wymagań niniejszej dyrektywy w określonych ramach czasowych.
- (37) Zgodnie z ust. 34 Porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa ⁽²⁾ zachęca się Państwa Członkowskie do sporządzania, dla własnych potrzeb i w interesie Wspólnoty, tabel, które w możliwie najszerszym zakresie będą ilustrować związek między niniejszą dyrektywą a środkami związanymi z transpozycją, oraz do podawania ich do wiadomości publicznej,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsza dyrektywa określa środki, procedury i wskazówki mające na celu zapobieganie lub zmniejszanie, w najszerszym możliwym zakresie, wszelkich niekorzystnych skutków dla środowiska, w szczególności wody, powietrza, gleby, fauny i flory, oraz krajobrazu, oraz wszelkich wynikających z tego zagrożeń dla zdrowia ludzkiego, spowodowanych gospodarowaniem odpadami pochodzącymi z przemysłu wydobywczego.

Artykuł 2

Zakres

1. Z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, niniejsza dyrektywa obejmuje gospodarowanie odpadami pochodzącymi z poszukiwania, wydobywania, przeróbki i magazynowania surowców mineralnych oraz z działalności odkrywkowej, zwanymi dalej „odpadami wydobywczymi”.

⁽¹⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

⁽²⁾ Dz.U. C 321 z 31.12.2003, str. 1.

2. Z zakresu niniejszej dyrektywy są wyłączone:
- odpady powstałe w wyniku poszukiwania, wydobywania i przeróbki surowców mineralnych oraz z działalności odkrywkowej, które nie pochodzą jednak bezpośrednio z takich prac;
 - odpady pochodzące z morskiego poszukiwania, wydobywania i przeróbki surowców mineralnych;
 - właczanie wody i powtórne właczanie wypompowanych wód podziemnych, zgodnie z art. 11 ust. 3 lit. j) akapity pierwszy i drugi dyrektywy 2000/60/WE w zakresie dozwolonym przez powołany artykuł.
3. Odpady obojętne i niezanieczyszczona gleba pochodzące z poszukiwania, wydobywania, przeróbki i magazynowania surowców mineralnych oraz z działalności odkrywkowej, oraz odpady pochodzące z wydobywania, przeróbki i magazynowania torfu nie podlegają art. 7, 8, art. 11 ust. 1 i 3, art. 12, art. 13 ust. 5, art. 14 i 16, chyba że są one składowane w obiekcie unieszkodliwiania odpadów kategorii A.

Właściwy organ może zmniejszyć lub odstąpić od wymagań w odniesieniu do składowania odpadów innych niż niebezpieczne, pochodzących z poszukiwania surowców mineralnych, z wyjątkiem ropy naftowej i ewaporatów innych niż gips i anhydryt, jak również w odniesieniu do składowania niezanieczyszczonej gleby i odpadów pochodzących z wydobycia, przeróbki i magazynowania torfu tak długo, jak w jego opinii spełnione są wymagania art. 4.

Państwa Członkowskie mogą zmniejszyć lub odstąpić od wymagań art. 11 ust. 3, art. 12 ust. 5 i 6, art. 13 ust. 5, art. 14 i 16 w odniesieniu do odpadów innych niż niebezpieczne i obojętne, chyba że są one składowane w obiekcie unieszkodliwiania odpadów kategorii A.

4. Bez uszczerbku dla innych aktów prawa wspólnotowego, odpady, które objęte są niniejszą dyrektywą, nie podlegają dyrektywie 1999/31/WE.

Artykuł 3

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy:

- „odpady” mają znaczenie określone w art. 1 lit. a) dyrektywy 75/422/EWG;
- „odpady niebezpieczne” mają znaczenie określone w art. 1 ust. 4 dyrektywy Rady 91/689/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. w sprawie odpadów niebezpiecznych⁽¹⁾;

(¹) Dz.U. L 377 z 31.12.1991, str. 20. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 94/31/WE (Dz.U. L 168 z 2.7.1994, str. 28).

- „odpady obojętne” oznaczają odpady, które nie ulegają jakimkolwiek istotnym przemianom fizycznym, chemicznym lub biologicznym. Odpady obojętne są nierozpuszczalne, niepalne, nie wchodzi w inny sposób w reakcje fizyczne lub chemiczne, nie ulegają biodegradacji, nie wpływają niekorzystnie na inną materię, z którą wchodzi w kontakt w sposób, który mógłby spowodować zanieczyszczenie środowiska lub zaszkodzić zdrowiu ludziemu. Całkowita zdolność do wymywania oraz zawartość substancji zanieczyszczających w odpadach oraz ekotoksyczność odcieku muszą być nieznaczne, a w szczególności nie mogą one stanowić zagrożenia dla jakości wód powierzchniowych lub podziemnych;
- „niezanieczyszczona gleba” oznacza glebę, która została usunięta z górnej warstwy gruntu w trakcie działalności wydobywczej i która nie jest zanieczyszczona w rozumieniu prawa krajowego Państwa Członkowskiego, w którym zlokalizowane jest miejsce prowadzenia działalności, oraz w rozumieniu prawa wspólnotowego;
- „surowce mineralne” lub „minerał” oznaczają naturalnie występujące w skorupie ziemi złoża substancji pochodzenia organicznego lub nieorganicznego, takich jak surowce energetyczne, rudy metali, surowce przemysłowe i budowlane, z wyłączeniem wody;
- „przemysł wydobywczy” oznacza wszelkie podmioty i przedsiębiorstwa zaangażowane w odkrywkowe lub podziemne wydobycie surowców mineralnych dla celów gospodarczych, w tym wydobycie otworowe lub przeróbkę wydobytego materiału;
- „morskie” oznacza obszar morza i dna morskiego rozciągający się od znaku wody niskiej zwykłych lub średnich pływów w kierunku na zewnątrz;
- „przeróbka” oznacza procesy mechaniczne, fizyczne, biologiczne, termiczne lub chemiczne, lub połączenie tych procesów, którym poddane są surowce mineralne, w tym pochodzące z działalności odkrywkowej, prowadzone w celu wydobycia minerału, w tym zmiana jego objętości, klasyfikacja, rozdzielanie i ługowanie, a także ponowna przeróbka poprzednio odrzuconych odpadów, z wyłączeniem jednak procesów wytapiania, produkcyjnych procesów termicznych lub metalurgicznych;
- „odpady przeróbcze” oznaczają odpady w formie stałej lub szlamu, które pozostają po przeróbce minerałów w drodze procesu separacji (np. kruszenia, mielenia, klasyfikacji ziarnowej, flotacji i innych procesów fizykochemicznych) w celu oddzielenia użytecznych minerałów od mniej użytecznych skał;
- „hałda” oznacza obiekt inżynierski do składowania stałych odpadów na powierzchni ziemi;

- 11) „tama” oznacza konstrukcję inżynierską, przeznaczoną do zatrzymania lub zamknięcia wody i odpadów w stawie osadowym;
- 12) „staw osadowy” oznacza obiekt naturalny lub inżynierski przeznaczony do składowania odpadów droboziarnistych, zazwyczaj odpadów przerobczych, wraz ze zmieniającą się ilością wody niezwiązanej, która pochodzi z przeróbki surowców mineralnych oraz z oczyszczania i recyklingu wody technologicznej;
- 13) „cyjanek dysocjujący w słabym kwasie” oznacza cyjanek i związki cyjanku, które ulegają dysocjacji w słabym kwasie o określonym pH;
- 14) „odciek” oznacza wodę przesączającą się przez składowane odpady i emitowaną z lub powstrzymywaną z obiektu unieszkodliwiania odpadów, w tym zanieczyszczoną wodę pochodzącą z drenażu, która może mieć niekorzystny skutek dla środowiska, jeżeli nie jest w odpowiedni sposób oczyszczona;
- 15) „obiekt unieszkodliwiania odpadów” oznacza teren przeznaczony do gromadzenia lub składowania odpadów wydobywczych, zarówno w formie stałej, jak i ciekłej, lub w roztworze lub zawiesinie, przez następujące okresy:
- bezterminowo dla obiektów unieszkodliwiania odpadów kategorii A i obiektów unieszkodliwiania odpadów określonych jako niebezpieczne w planie gospodarowania odpadami;
 - na okres ponad sześciu miesięcy dla obiektów unieszkodliwiania odpadów niebezpiecznych, wytworzonych niespodziewanie;
 - na okres ponad jednego roku dla obiektów unieszkodliwiania odpadów innych niż odpady niebezpieczne i obojętne;
 - na okres ponad trzech lat w przypadku obiektów unieszkodliwiania odpadów niezanieczyszczonej gleby, odpadów innych niż niebezpieczne wytworzonych w czasie prac poszukiwawczych, odpadów pochodzących z wydobywania, przeróbki i magazynowania torfu i odpadów obojętnych.
- 16) „poważny wypadek” oznacza zdarzenie w miejscu prowadzenia działalności w czasie wykonywania działalności obejmującej gospodarowanie odpadami wydobywczymi w dowolnej instalacji objętej niniejszą dyrektywą, prowadzące do natychmiastowego lub występującego po pewnym czasie poważnego niebezpieczeństwa dla zdrowia ludzkiego lub środowiska, w miejscu prowadzenia działalności lub poza nim;
- 17) „substancja niebezpieczna” oznacza substancję, mieszaninę lub preparat, który jest niebezpieczny w rozumieniu dyrektywy 67/548/EWG ⁽¹⁾ lub dyrektywy 1999/45/WE ⁽²⁾;
- 18) „najlepsze dostępne techniki” mają znaczenie określone w art. 2 ust. 11 dyrektywy 96/61/WE;
- 19) „odbiornik wodny” oznacza wody powierzchniowe, wody podziemne, wody przejściowe i wody przybrzeżne, określone odpowiednio w art. 2 ust. 1, 2, 6 i 7 dyrektywy 2000/60/WE;
- 20) „rekultywacja” oznacza oczyszczanie gruntu, na który wpływ miał obiekt unieszkodliwiania odpadów, w taki sposób, aby przywrócić go do satysfakcjonującego stanu, ze szczególnym uwzględnieniem jakości gleby, dzikiej fauny i flory, siedlisk naturalnych, systemów wody słodkiej, krajobrazu oraz odpowiednich celów użytkowych;
- 21) „poszukiwanie” oznacza poszukiwanie złóż minerałów o znaczeniu gospodarczym, w tym opróbowanie, pobieranie prób losowych, wiercenie i wykonywanie szurfów, z wyłączeniem wszelkich prac wymaganych dla udostępnienia takich złóż oraz wszelkich działań związanych bezpośrednio z czynną działalnością wydobywczą;
- 22) „społeczeństwo” oznacza jedną lub więcej osób fizycznych lub prawnych oraz, zgodnie z krajowymi przepisami prawa lub praktyką, ich stowarzyszenia, organizacje lub grupy;

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 67/548/EWG z dnia 27 czerwca 1967 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania substancji niebezpiecznych (Dz.U. 196 z 16.8.1967, str. 1). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2004/73/WE (Dz.U. L 152 z 30.4.2004, str. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa 1999/45/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 maja 1999 r. odnosząca się do zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania preparatów niebezpiecznych (Dz.U. L 200 z 30.7.1999, str. 1). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Rady 2004/66/WE (Dz.U. L 168 z 1.5.2004, str. 35).

Za takie obiekty uważa się także tamy lub inne konstrukcje służące do powstrzymywania, zatrzymywania, ograniczania lub umacniania takiego obiektu, jak również, w szczególności, hałdy i stawy, z wyłączeniem jednak wyrobisk poeksploatacyjnych, w których odpady są ponownie umieszczane po wydobywaniu minerałów w celach rekultywacyjnych i technologicznych;

- 23) „zainteresowana społeczność” oznacza część społeczeństwa, która jest lub może być dotknięta skutkami lub ma interes w procesie podejmowania decyzji w sprawie środowiska, zgodnie z art. 6 i 7 niniejszej dyrektywy; do celów niniejszej definicji organizacje pozarządowe działające na rzecz ochrony środowiska i spełniające wszelkie wymogi zgodnie z prawem krajowym uważa się za mające taki interes;
- 24) „operator” oznacza osobę fizyczną lub prawną odpowiedzialną za gospodarowanie odpadami wydobywczymi zgodnie z prawem krajowym Państwa Członkowskiego, w którym gospodarowanie odpadami ma miejsce, w tym za tymczasowe magazynowanie odpadów wydobywczych, jak również za fazę eksploatacyjną i poeksploatacyjną;
- 25) „posiadacz odpadów” oznacza wytwarzającego odpady wydobywcze lub osobę fizyczną lub prawną, która jest w ich posiadaniu;
- 26) „osoba kompetentna” oznacza osobę fizyczną, która posiada wiedzę techniczną i doświadczenie zgodnie z prawem krajowym Państwa Członkowskiego, w którym osoba ta prowadzi działalność, w celu wykonywania obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy;
- 27) „organ właściwy” oznacza organ lub organy, które Państwo Członkowskie wyznacza jako odpowiedzialne za wypełnianie obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy;
- 28) „miejsce prowadzenia działalności” oznacza cały obszar o wyznaczonej lokalizacji geograficznej będący pod kontrolą operatora;
- 29) „istotna zmiana” oznacza zmianę w strukturze lub eksploatacji obiektu unieszkodliwiania odpadów, która w opinii organu właściwego może mieć znaczące negatywne skutki dla zdrowia ludzkiego lub środowiska.

Artykuł 4

Ogólne wymagania

1. Państwa Członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, że odpady wydobywcze są zagospodarowywane bez zagrażania zdrowiu ludzkiemu oraz bez stosowania procesów lub metod, które mogłyby szkodzić środowisku, w szczególności bez ryzyka dla wody, powietrza, gleby oraz fauny i flory, bez powodowania immisji w postaci hałasu lub zapachów, a także bez niekorzystnych skutków dla krajobrazu lub miejsc o szczególnym znaczeniu. Państwa Członkowskie podejmują również niezbędne środki w celu wprowadzenia zakazu porzucania, wyrzucania lub niekontrolowanego składowania odpadów wydobywczych.
2. Państwa Członkowskie zapewniają, że operator podejmuje wszelkie niezbędne środki w celu zapobiegania lub

zmniejszenia, w możliwie najszerszym zakresie, wszelkich niekorzystnych skutków dla środowiska i zdrowia ludzkiego, powstałych w wyniku gospodarowania odpadami wydobywczymi. Obejmuje to zarządzanie jakimkolwiek obiektem unieszkodliwiania odpadów, również po jego zamknięciu, oraz zapobieganie poważnym wypadkom mającym związek z tym obiektem oraz ograniczanie ich konsekwencji dla środowiska i zdrowia ludzkiego.

3. Środki, o których mowa w ust. 2, są oparte między innymi na najlepszych dostępnych technikach bez zalecania stosowania jakiejkolwiek techniki lub określonej technologii, lecz z uwzględnieniem cech technicznych obiektu unieszkodliwiania odpadów, jego lokalizacji geograficznej oraz lokalnych warunków środowiskowych.

Artykuł 5

Plan gospodarowania odpadami

1. Państwa Członkowskie zapewniają sporządzenie przez operatora planu gospodarowania odpadami w celu zminimalizowania, przeróbki, odzysku oraz unieszkodliwiania odpadów wydobywczych.
2. Celami planu gospodarowania odpadami są:
 - a) zapobieganie i zmniejszanie wytwarzania odpadów oraz ich szkodliwości, w szczególności poprzez rozważenie:
 - i) gospodarowania odpadami w fazie projektowania i przy wyborze metody wydobywania surowców mineralnych oraz ich przeróbki;
 - ii) zmian, którym mogą ulec odpady wydobywcze w związku ze zwiększeniem powierzchni oraz narażenia na warunki powyżej gruntu;
 - iii) umieszczenia odpadów wydobywczych z powrotem w wyrobiskach po wydobyciu minerału, w zakresie, w jakim jest to wykonalne pod względem technicznym i ekonomicznym oraz uzasadnione pod względem środowiskowym, a także zgodne z obowiązującymi normami środowiskowymi na poziomie wspólnotowym oraz, tam, gdzie to stosowne, z wymaganiami niniejszej dyrektywy;
 - iv) umieszczenia warstwy uprawnej gleby z powrotem na miejscu po zamknięciu obiektu unieszkodliwiania odpadów lub, jeżeli nie jest to praktycznie wykonalne, ponownego użycia warstwy uprawnej gleby gdzie indziej;
 - v) stosowania mniej niebezpiecznych substancji do przeróbki surowców mineralnych;

b) zachęcania do odzysku odpadów wydobywczycych za pomocą recyklingu, ponownego użycia lub regeneracji takich odpadów, tam gdzie jest to uzasadnione pod względem środowiskowym zgodnie z obowiązującymi normami środowiskowymi na poziomie wspólnotowym oraz, tam, gdzie to stosowne, z wymogami niniejszej dyrektywy;

c) zapewniania krótko- i długoterminowego bezpiecznego unieszkodliwiania odpadów wydobywczycych, w szczególności poprzez rozważenie na etapie projektowania gospodarowania nimi w czasie eksploatacji i po zamknięciu obiektu unieszkodliwiania odpadów oraz poprzez wybór projektu, który wymaga minimalnego, a jeżeli to możliwe, ostatecznie nie wymaga żadnego monitorowania, kontrolowania i zarządzania zamkniętym obiektem unieszkodliwiania odpadów.

3. Plan gospodarowania odpadami zawiera przynajmniej następujące elementy:

a) tam, gdzie to stosowne, propozycję klasyfikacji obiektu unieszkodliwiania odpadów zgodnie z kryteriami określonymi w załączniku III:

— w przypadku gdy uznaje się, że obiekt unieszkodliwiania odpadów należy do kategorii A, dokument wykazujący, że polityka zapobiegania poważnym wypadkom, wprowadzający ją w życie system zarządzania bezpieczeństwem oraz wewnętrzny plan awaryjny zostaną wprowadzone w życie zgodnie z art. 6 ust. 3;

— w przypadku gdy operator uzna, że obiekt unieszkodliwiania odpadów nie należy do kategorii A, wystarczające informacje dla uzasadnienia tej opinii, w tym wskazanie możliwych zagrożeń wystąpienia wypadków;

b) charakterystyka odpadów zgodnie z załącznikiem II oraz oświadczenie o przewidywanych łącznych ilościach odpadów wydobywczycych, które będą wytwarzane w fazie operacyjnej;

c) opis procesów, w trakcie których wytwarzane są takie odpady, oraz wszelkich dalszych procesów przeróbki, którym są one poddane;

d) opis sposobu, w jaki mogą zostać wywarte niekorzystne skutki dla środowiska i zdrowia ludzkiego poprzez składowanie takich odpadów oraz środków zapobiegawczych, które należy podjąć w celu zmniejszenia wpływu na środowisko w czasie eksploatacji obiektu unieszkodliwiania odpadów i po jego zamknięciu, włącznie z aspektami, o których mowa w art. 11 ust. 2 lit. a), b), d) i e);

e) zaproponowane procedury kontroli i monitorowania zgodnie z art. 10, tam, gdzie ma ono zastosowanie, oraz art. 11 ust. 2 lit. c);

f) zaproponowany plan dotyczący zamknięcia, włącznie z rekultywacją, procedurami po zamknięciu oraz monitorowania zgodnie z art. 12;

g) środki mające na celu zapobieganie lub zminimalizowanie pogorszenia się stanu wody oraz zanieczyszczenia powietrza i gleby zgodnie z art. 13.

Plan gospodarowania odpadami zawiera wystarczające informacje, umożliwiające właściwemu organowi ocenę zdolności operatora do osiągnięcia celów planu gospodarowania odpadami, jak określono w ust. 2, oraz jego obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy.

4. Plan gospodarowania odpadami podlega przeglądowi co pięć lat lub zmianie, o ile jest to właściwe, w przypadku istotnych zmian w działaniu obiektu unieszkodliwiania odpadów lub w odniesieniu do odpadów, które są składowane. Właściwy organ jest informowany o wszelkich zmianach w planie gospodarowania odpadami.

5. Plany sporządzone zgodnie z innymi przepisami krajowymi lub wspólnotowymi oraz zawierające informacje, o których mowa w ust. 3, mogą być stosowane w przypadku, gdy zapobiegają one niepotrzebnemu powielaniu informacji i powtórzeniu pracy operatora, pod warunkiem że wszystkie wymagania określone w ust. 1–4 są spełnione.

6. Właściwy organ zatwierdza plan gospodarowania odpadami na podstawie procedur, o których zdecydują Państwa Członkowskie, i monitoruje jego wykonanie.

Artykuł 6

Informowanie o poważnych wypadkach i zapobieganie im

1. Niniejszy artykuł ma zastosowanie do obiektów unieszkodliwiania odpadów kategorii A, z wyjątkiem obiektów unieszkodliwiania odpadów objętych dyrektywą 96/82/WE.

2. Bez uszczerbku dla innych przepisów wspólnotowych, w szczególności dyrektyw 92/91/EWG i 92/104/EWG, Państwa Członkowskie zapewniają, że ryzyka wystąpienia poważnych wypadków są rozpoznane oraz że niezbędne elementy zostały wprowadzone do projektu, budowy, działania i konserwacji, zamknięcia i fazy po zamknięciu obiektu unieszkodliwiania odpadów w celu zapobiegania takim wypadkom oraz w celu ograniczenia ich niekorzystnych konsekwencji dla zdrowia ludzkiego lub środowiska, w tym wpływów transgranicznych.

3. Do celów wymagań wynikających z ust. 2, każdy operator, przed rozpoczęciem eksploatacji, sporządza politykę zapobiegania poważnym wypadkom dla gospodarowania odpadami wydobywczycymi oraz wdraża wprowadzający ją w życie system zarządzania bezpieczeństwem, zgodnie z elementami określonymi w sekcji 1 załącznika I, a także wdraża wewnętrzny plan awaryjny wyszczególniający środki, które należy podjąć w miejscu prowadzenia działalności w razie wypadku.

Jako część tej polityki, operator wyznacza kierownika ds. bezpieczeństwa odpowiedzialnego za wykonanie i okresowy nadzór nad polityką zapobiegania poważnym wypadkom.

Właściwy organ sporządza zewnętrzny plan awaryjny wyszczególniający środki, które należy podjąć poza miejscem prowadzenia działalności w razie wypadku. Jako część wniosku o wydanie zezwolenia, operator dostarczy właściwemu organowi niezbędne informacje, które umożliwią organowi sporządzenie takiego planu.

4. Plany awaryjne, o których mowa w ust. 3, mają następujące cele:

- a) powstrzymanie i kontrolowanie poważnych wypadków i innych awarii, tak aby zmniejszyć ich skutki oraz, w szczególności, ograniczyć szkody dla zdrowia ludzkiego i środowiska;
- b) wprowadzenie w życie środków niezbędnych do ochrony zdrowia ludzkiego i środowiska przed skutkami poważnych wypadków i innych awarii;
- c) przekazanie niezbędnych informacji społeczeństwu oraz właściwym służbom lub organom na danym terenie;
- d) zapewnienie rekultywacji, przywrócenia do stanu poprzedniego i oczyszczenia środowiska po poważnym wypadku.

Państwa Członkowskie zapewniają, że w razie poważnego wypadku operator niezwłocznie dostarcza właściwemu organowi wszystkie niezbędne informacje wymagane w celu pomocy w zmniejszeniu jego konsekwencji dla zdrowia ludzkiego oraz do przeprowadzenia oceny i zmniejszenia zakresu rzeczywistej lub potencjalnej szkody poniesionej przez środowisko.

5. Państwa Członkowskie zapewniają, że zainteresowana społeczność ma zapewnioną z wyprzedzeniem skuteczną możliwość uczestnictwa w opracowywaniu lub przeglądzie zewnętrznego planu awaryjnego, który ma zostać sporządzony zgodnie z ust. 3. W tym celu zainteresowana społeczność jest informowana o wszelkich takich propozycjach oraz udostępniane są jej odpowiednie informacje, w tym, między innymi, informacje o prawie uczestnictwa w procesie decyzyjnym oraz o właściwym organie, do którego mogą być zgłaszane uwagi i pytania.

Państwa Członkowskie zapewniają, że zainteresowana społeczność ma prawo w uzasadnionych ramach czasowych do wyrażania uwag, oraz że przy podejmowaniu decyzji w sprawie

zewnętrznego planu awaryjnego uwagi te są w należyty sposób brane pod uwagę.

6. Państwa Członkowskie zapewniają, że informacje w sprawie środków bezpieczeństwa oraz w sprawie działań wymaganych w razie wypadku, zawierające przynajmniej elementy wymienione w sekcji 2 załącznika I, są przekazywane zainteresowanej społeczności bezpłatnie i bez dodatkowych warunków.

Informacje takie podlegają przeglądowi co trzy lata oraz, jeżeli jest to konieczne, są uaktualniane.

Artykuł 7

Wniosek i zezwolenie

1. Żaden obiekt unieszkodliwiania odpadów nie może działać bez zezwolenia udzielonego przez właściwy organ. Zezwolenie zawiera elementy wyszczególnione w ust. 2 niniejszego artykułu i jasno wskazuje kategorię obiektu unieszkodliwiania odpadów, zgodnie z kryteriami, o których mowa w art. 9.

Pod warunkiem zastosowania się do wszystkich wymogów niniejszego artykułu, wszelkie zezwolenia wydawane na podstawie innych przepisów krajowych lub wspólnotowych mogą być połączone w jedno zezwolenie w przypadku, kiedy taki format zapobiega niepotrzebnemu powielaniu informacji i powtarzaniu pracy operatora lub właściwego organu. Szczegóły określone w ust. 2 mogą być objęte jednym lub kilkoma zezwoleniami, pod warunkiem że spełnione są wszystkie wymogi określone w niniejszym artykule.

2. Wniosek o udzielenie zezwolenia zawiera przynajmniej następujące szczegóły:

- a) oznaczenie operatora;
- b) proponowaną lokalizację obiektu unieszkodliwiania odpadów, włącznie ze wszelkimi możliwymi lokalizacjami alternatywnymi;
- c) plan gospodarowania odpadami zgodnie z art. 5;
- d) odpowiednie udokumentowanie gwarancji finansowej lub jej ekwiwalentu, zgodnie z wymogami art. 14;
- e) informacje dostarczone przez operatora zgodnie z art. 5 dyrektywy 85/337/EWG⁽¹⁾, jeżeli zgodnie z tą dyrektywą wymagana jest ocena wpływu na środowisko.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny wpływu wywieranego przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko (Dz.U. L 175 z 5.7.1985, str. 40). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 156 z 25.6.2003, str. 17).

3. Właściwy organ udziela zezwolenia jedynie w przypadku, gdy w jego opinii:

- a) operator spełnia odpowiednie wymagania niniejszej dyrektywy;
- b) gospodarowanie odpadami nie pozostaje w bezpośredniej sprzeczności lub w inny sposób nie koliduje z wprowadzaniem w życie odpowiedniego planu gospodarowania odpadami lub planów, o których mowa w art. 7 dyrektywy 75/442/EWG.

4. Państwa Członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, że właściwe organy okresowo poddają warunki zezwolenia ponownemu rozpatrzeniu oraz, w miarę potrzeby, aktualizacji:

- w przypadku gdy następują istotne zmiany w eksploatacji obiektu unieszkodliwiania odpadów lub w odniesieniu do składowanych odpadów,
- na podstawie wyników monitorowania zgłoszonych przez operatora zgodnie z art. 11 ust. 3 lub kontroli przeprowadzonych zgodnie z art. 17,
- w świetle wymiany informacji dotyczących istotnych zmian w najlepszych dostępnych technikach, zgodnie z art. 21 ust. 3.

5. Informacje zawarte w zezwoleniu udzielonym na podstawie niniejszego artykułu są udostępniane właściwym krajowym i wspólnotowym organom statystycznym, gdy zwrócą się one o takie informacje do celów statystycznych. Informacje sensytywne o czysto handlowym charakterze, takie jak informacje dotyczące stosunków handlowych i elementów składowych kosztów oraz poziomu gospodarczych złoża zasobów mineralnych, nie są podawane do informacji publicznej.

Artykuł 8

Udział społeczeństwa

1. Na wczesnym etapie procedury udzielania zezwolenia lub najpóźniej, kiedy tylko takie informacje mogą być w uzasadniony sposób dostarczone, społeczeństwo jest informowane za pomocą obwieszczeń lub innych odpowiednich środków, takich jak media elektroniczne, tam gdzie są one dostępne, o następujących kwestiach:

- a) wniosku o udzielenie zezwolenia;

b) tam gdzie ma to zastosowanie, fakcie, że decyzja dotycząca wniosku o udzielenie zezwolenia podlega konsultacji pomiędzy Państwami Członkowskimi zgodnie z art. 16;

c) szczegółach dotyczących właściwych organów odpowiedzialnych za podjęcie decyzji, organów, od których można otrzymać odpowiednie informacje, organów, którym można przedstawiać uwagi lub pytania, oraz szczegółach harmonogramu przesyłania uwag lub pytań;

d) charakterze możliwych decyzji;

e) tam gdzie ma to zastosowanie, szczegółach dotyczących propozycji uaktualnienia zezwolenia lub warunków zezwolenia;

f) wskazaniu czasu i miejsca oraz środków, za pomocą których właściwe informacje zostaną udostępnione;

g) szczegółach ustaleń dotyczących udziału społeczeństwa zgodnie z ust. 7.

2. Państwa Członkowskie zapewniają, że w odpowiednich ramach czasowych, zainteresowanej społeczności są udostępniane:

a) zgodnie z prawem krajowym, główne sprawozdania i opinie przekazane właściwemu organowi w czasie, gdy społeczeństwo było informowane zgodnie z ust. 1;

b) zgodnie z przepisami dyrektywy 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska i uchylającej dyrektywę Rady 90/313/EWG⁽¹⁾, oprócz informacji, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, wszelkie informacje, które mają znaczenie dla decyzji zgodnie z art. 7 niniejszej dyrektywy i które stają się dostępne dopiero po poinformowaniu społeczeństwa zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu.

3. Państwa Członkowskie podejmują odpowiednie środki w celu zapewnienia, że społeczeństwo jest informowane, zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu, o uaktualnieniu warunków zezwolenia zgodnie z art. 7 ust. 4.

4. Zainteresowana społeczność ma prawo do wyrażania uwag i opinii właściwym organom przed podjęciem decyzji.

5. Wyniki konsultacji przeprowadzonych zgodnie z niniejszym artykułem są należycie brane pod uwagę przy podejmowaniu decyzji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 41 z 14.2.2003, str. 26.

6. Kiedy decyzja zostaje podjęta, właściwy organ, zgodnie z odpowiednimi procedurami, informuje zainteresowaną społeczność i udostępnia jej następujące informacje:

- a) treść decyzji, w tym kopię zezwolenia;
- b) przesłanki i powody, na których oparto decyzję.

7. Szczegółowe ustalenia dotyczące udziału społeczeństwa na podstawie niniejszego artykułu są określone przez Państwa Członkowskie tak, aby umożliwić zainteresowanej społeczności skuteczne przygotowanie się i udział.

Artykuł 9

System klasyfikacji obiektów unieszkodliwiania odpadów

Do celów niniejszej dyrektywy, właściwe organy klasyfikują obiekt unieszkodliwiania odpadów jako obiekt unieszkodliwiania odpadów kategorii A zgodnie z kryteriami określonymi w załączniku III.

Artykuł 10

Wyrobiska poeksploatacyjne

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że operator, umieszczając odpady wydobywcze z powrotem w wyrobiskach poeksploatacyjnych w celach rekultywacyjnych i technologicznych, niezależnie od tego, czy powstały wskutek wydobycia odkrywkowego czy podziemnego, podejmuje odpowiednie środki w celu:

- 1) zabezpieczenia stabilności odpadów wydobywczych, zgodnie z, *mutatis mutandis*, art. 11 ust. 2;
- 2) zapobieżenia zanieczyszczenia gleby, wód powierzchniowych i podziemnych, zgodnie z, *mutatis mutandis*, art. 13 ust. 1 i 3;
- 3) zapewnienia monitorowania odpadów wydobywczych, zgodnie z, *mutatis mutandis*, art. 12 ust. 4 i 5.

2. Dyrektywa 1999/31/WE ma nadal zastosowanie w stosunku do odpadów innych niż odpady wydobywcze stosowane do wypełniania wyrobisk poeksploatacyjnych, tam, gdzie to stosowne.

Artykuł 11

Budowa i zarządzanie obiektami unieszkodliwiania odpadów

1. Państwa Członkowskie podejmują odpowiednie środki w celu zapewnienia, że zarządzaniem obiektem unieszkodliwiania odpadów zajmują się kompetentne osoby oraz że zapewnione są rozwój techniczny i szkolenia personelu.

2. Właściwy organ upewnia się, że przy budowie nowego obiektu unieszkodliwiania odpadów lub modyfikacji istniejącego obiektu unieszkodliwiania odpadów operator zapewnia, że:

- a) obiekt unieszkodliwiania odpadów jest właściwie zlokalizowany, biorąc pod uwagę w szczególności czynniki geologiczne, hydrologiczne, hydrogeologiczne, sejsmiczne i geotechniczne, oraz że jest on zaprojektowany w taki sposób, aby spełniać, w perspektywie krótko- i długoterminowej, niezbędne warunki w zakresie zapobiegania zanieczyszczeniu gleby, powietrza, wód podziemnych lub powierzchniowych, ze szczególnym uwzględnieniem dyrektyw 76/464/EWG⁽¹⁾, 80/68/EWG⁽²⁾ i 2000/60/WE, oraz zapewniając skuteczne odprowadzanie zanieczyszczonej wody i ocieku, w przypadku gdy jest to wymagane zezwoleniem i w sposób w nim wymagany, oraz zmniejszając erozję spowodowaną przez wodę lub wiatr w możliwie najszerszym zakresie z technicznego i gospodarczego punktu widzenia;
- b) obiekt unieszkodliwiania odpadów jest odpowiednio wybudowany, zarządzany i utrzymywany w celu zapewnienia jego fizycznej stabilności oraz zapobiegania zanieczyszczeniu lub skażeniu gleby, powietrza, wód powierzchniowych lub podziemnych w perspektywie długo- i krótkoterminowej, jak również w celu zmniejszenia w możliwie najszerszym zakresie szkód wyrządzanych krajobrazowi;
- c) istnieją odpowiednie plany i ustalenia dotyczące regularnego monitorowania i kontrolowania obiektu unieszkodliwiania odpadów przez kompetentne osoby oraz podejmowania działań w przypadku wyników wskazujących niestabilność, zanieczyszczenie wody lub skażenie gleby;
- d) dokonano właściwych ustaleń odnoszących się do rekultywacji gruntu oraz zamknięcia obiektu unieszkodliwiania odpadów;
- e) dokonano właściwych ustaleń dotyczących fazy po zamknięciu obiektu unieszkodliwiania odpadów.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 76/464/EWG z dnia 4 maja 1976 r. w sprawie zanieczyszczenia spowodowanego przez niektóre substancje niebezpieczne odprowadzane do środowiska wodnego Wspólnoty (Dz.U. L 129 z 18.5.1976, str. 23). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2000/60/WE.

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 80/68/EWG z dnia 17 grudnia 1979 r. w sprawie ochrony wód podziemnych przed zanieczyszczeniem spowodowanym przez niektóre substancje niebezpieczne (Dz.U. L 20 z 26.1.1980, str. 43). Dyrektywa zmieniona dyrektywą 91/692/EWG (Dz.U. L 377 z 31.12.1991, str. 48).

Dokumenty dotyczące monitorowania i kontroli, o których mowa w pkt c), wraz z dokumentacją dotyczącą zezwolenia, są przechowywane w celu zapewnienia odpowiedniego przekazywania informacji, szczególnie w przypadku zmiany operatora.

3. Operator bez zbędnej zwłoki, a w każdym przypadku nie później niż w ciągu 48 godzin, zawiadamia właściwy organ o każdym wydarzeniu, które może mieć wpływ na stabilność obiektu unieszkodliwiania odpadów oraz o wszelkich istotnych niekorzystnych skutkach dla środowiska, ujawnionych w wyniku kontroli i monitorowania obiektu unieszkodliwiania odpadów. Operator, tam, gdzie ma to zastosowanie, wprowadza w życie wewnętrzny plan awaryjny i postępuje zgodnie z wszelkimi instrukcjami właściwego organu dotyczącymi środków korygujących, które należy podjąć.

Operator pokrywa koszty środków, które mają zostać podjęte.

Z częstotliwością ustaloną przez właściwy organ, a w każdym przypadku co najmniej raz do roku, operator przedstawia właściwemu organowi na podstawie zgromadzonych danych sprawozdanie dotyczące wszystkich wyników monitorowania w celu wykazania przestrzegania warunków zezwolenia oraz zwiększania wiedzy na temat odpadów i funkcjonowania obiektów unieszkodliwiania odpadów. Na podstawie tego sprawozdania właściwy organ może zdecydować, że niezbędne jest zatwierdzenie przez niezależnego eksperta.

Artykuł 12

Procedury zamknięcia i po zamknięciu obiektu unieszkodliwiania odpadów

1. Państwa Członkowskie podejmują środki w celu zapewnienia zgodności z ust. 2–5.

2. Obiekt unieszkodliwiania odpadów rozpoczyna procedurę zamknięcia jedynie, jeżeli spełniony jest jeden z następujących warunków:

- a) spełnione są odpowiednie warunki określone w zezwoleniu;
- b) właściwy organ udzielił pozwolenia na wniosek operatora;
- c) właściwy organ wydał w tym celu decyzję z uzasadnieniem.

3. Obiekt unieszkodliwiania odpadów może zostać uznany za całkowicie zamknięty jedynie po dokonaniu przez właściwy organ bez zbędnej zwłoki następujących czynności: przeprowadzeniu końcowej inspekcji w miejscu prowadzenia działalności, ocenie wszelkich sprawozdań przedstawionych przez operatora, potwierdzeniu, że miejsce prowadzenia działalności

zostało zrehabilitowane i powiadomieniu operatora o swojej zgodzie na zamknięcie.

Zgoda ta w żaden sposób nie zmniejsza obowiązków operatora wynikających z warunków określonych w zezwoleniu lub z innych przepisów.

4. Operator jest odpowiedzialny za utrzymanie, monitorowanie i kontrolę w fazie po zamknięciu obiektu unieszkodliwiania odpadów tak długo, jak może być to wymagane przez właściwy organ, z uwzględnieniem charakteru i czasu trwania zagrożenia, z wyjątkiem przypadków, kiedy właściwy organ zdecyduje o przejęciu takich zadań od operatora, po ostatecznym zamknięciu obiektu unieszkodliwiania odpadów i bez uszczerbku dla jakichkolwiek przepisów krajowych lub wspólnotowych regulujących odpowiedzialność posiadacza odpadów.

5. Jeżeli po zamknięciu obiektu unieszkodliwiania odpadów właściwy organ uzna to za konieczne, operator w szczególności kontroluje fizyczną i chemiczną stabilność obiektu i zmniejsza wszelkie negatywne skutki dla środowiska, w szczególności w odniesieniu do wód powierzchniowych i podziemnych, poprzez zapewnienie, że:

- a) wszystkie struktury należące do obiektu są monitorowane i konserwowane za pomocą zawsze gotowych do użycia aparatów kontrolnych i pomiarowych;
- b) tam, gdzie ma to zastosowanie, kanały przelewowe i przelewy spływowe są utrzymywane w stanie czystym i dostępnym.

6. Po zamknięciu obiektu unieszkodliwiania odpadów operator bezzwłocznie informuje właściwy organ o wszelkich zdarzeniach lub zmianach, które mogą mieć wpływ na stabilność obiektu unieszkodliwiania odpadów, oraz o wszelkich istotnych niekorzystnych skutkach dla środowiska ujawnionych w wyniku odpowiednich procedur kontrolnych i monitorowania. Operator, tam, gdzie ma to zastosowanie, wprowadza w życie wewnętrzny plan awaryjny i postępuje zgodnie z wszelkimi innymi instrukcjami właściwego organu w sprawie środków korygujących, które należy podjąć.

Operator pokrywa koszty środków, które mają zostać podjęte.

W przypadkach i z częstotliwością ustaloną przez właściwy organ, operator przedstawia właściwemu organowi, na podstawie zgromadzonych danych, sprawozdanie dotyczące wszystkich wyników monitorowania w celu wykazania przestrzegania warunków zezwolenia oraz zwiększenia wiedzy na temat odpadów i obiektów unieszkodliwiania odpadów.

Artykuł 13

Zapobieganie pogarszaniu się stanu wody oraz zanieczyszczeniu powietrza i gleby

1. Właściwy organ upewnia się, że operator podjął niezbędne środki w celu:

- a) oceny możliwości tworzenia się odcieku ze składowanych odpadów, włącznie z zawartością substancji zanieczyszczającej w odcieku, zarówno podczas fazy operacyjnej, jak i po zamknięciu obiektu unieszkodliwiania odpadów oraz ustaleniu bilansu wodnego obiektu unieszkodliwiania odpadów;
- b) zapobiegania lub zmniejszania tworzenia się odcieku oraz skażenia wód powierzchniowych lub podziemnych przez odpady;
- c) dokonywania oczyszczania skażonej wody i odcieku, zebranych z obiektu unieszkodliwiania odpadów aż do uzyskania standardu wymaganego do ich zrzutu.

2. Właściwy organ upewnia się, że operator podjął odpowiednie środki w celu zapobiegania lub zmniejszania emisji pyłu i gazu.

3. Jeżeli na podstawie oceny ryzyka dla środowiska, uwzględniając w szczególności dyrektywy 76/464/EWG, 80/68/EWG lub 2000/60/WE w zależności od przypadku, właściwy organ zdecydował, że zbieranie i oczyszczanie odcieku nie jest konieczne, lub jeżeli ustalono, że obiekt unieszkodliwiania odpadów nie stanowi potencjalnego zagrożenia dla gleby, wód podziemnych lub powierzchniowych, można zmniejszyć lub odstąpić od wymagań określonych w ust. 1 lit. b) i c).

4. Państwa Członkowskie dokonują zrzutu odpadów wydobywanych, w formie stałej, szlamu lub płynnej, do wszelkich odbiorników wodnych innych niż skonstruowany w celach zrzutu odpadów wydobywanych pod warunkiem spełnienia przez operatora odpowiednich wymagań dyrektywy 76/464/EWG, 80/68/EWG i 2000/60/WE.

5. W przypadku stawu osadowego, w którym obecny jest cyjanek, operator upewnia się, że stężenie cyjanku dysocjującego w słabym kwasie w stawie jest zredukowane do najniższego możliwego poziomu za pomocą najlepszych dostępnych technik, a w każdym przypadku, w obiektach unieszkodliwiania odpadów, które uprzednio otrzymały zezwolenie lub

które funkcjonowały już w dniu ... (*), że stężenie cyjanku dysocjującego w słabym kwasie w miejscu zrzutu odpadów przeróbczych z zakładu przeróbczego do stawu osadowego nie przekracza 50 ppm od dnia ... (*), 25 ppm od dnia ... (**), 10 ppm od dnia ... (***) oraz 10 ppm dla obiektów unieszkodliwiania odpadów, które otrzymały zezwolenie po dniu ... (*).

Jeżeli właściwy organ tego wymaga, operator wykaże za pomocą oceny ryzyka, która uwzględnia szczególne warunki dla miejsca prowadzenia działalności, że te limity stężeń nie muszą być dalej obniżane.

Artykuł 14

Gwarancja finansowa

1. Właściwy organ, przed rozpoczęciem jakichkolwiek operacji związanych z gromadzeniem lub składowaniem odpadów wydobywanych w obiekcie unieszkodliwiania odpadów, wymaga przedstawienia gwarancji finansowej (np. w formie depozytu pieniężnego, w tym sponsorowanych przez przemysł wzajemnych funduszy gwarancyjnych) lub jej ekwiwalentu, zgodnie z procedurami, o których zdecydują Państwa Członkowskie, tak aby:

- a) wszystkie obowiązki wynikające z zezwolenia udzielonego na podstawie niniejszej dyrektywy, włącznie z przepisami dotyczącymi fazy po zamknięciu, zostały wypelnione;
- b) w dowolnym czasie dostępne były fundusze na rekultywację miejsca prowadzenia działalności.

2. Obliczenie gwarancji, o której mowa w ust. 1, jest dokonane na podstawie:

- a) prawdopodobnego wpływu obiektu unieszkodliwiania odpadów na środowisko, biorąc pod uwagę w szczególności kategorię obiektu unieszkodliwiania odpadów, właściwości odpadów oraz przyszłe zastosowanie zreaktywowanego gruntu;
- b) założenia, że niezależne i odpowiednio wykwalifikowane osoby trzecie ocenią i wykonają wszelkie niezbędne prace rekultywacyjne.

3. Wielkość gwarancji jest odpowiednio dostosowana do zakresu niezbędnych prac rekultywacyjnych, które należy przeprowadzić w obiekcie unieszkodliwiania odpadów.

(*) Data określona w art. 25 ust. 1.

(**) Pięć lat po dacie określonej w art. 25 ust. 1.

(***) Dziesięć lat po dacie określonej w art. 25 ust. 1.

4. W przypadku gdy właściwy organ zatwierdzi zamknięcie zgodnie z art. 12 ust. 3, wystawi on operatorowi pisemne oświadczenie zwalniające go z obowiązku gwarancji, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, z wyjątkiem obowiązków związanych z fazą po zamknięciu, o których mowa w art. 12 ust. 4.

Artykuł 15

Odpowiedzialność za środowisko

Do załącznika III dyrektywy 2004/35/WE dodaje się następujący punkt:

„13. Gospodarowanie odpadami wydobywczymi zgodnie z dyrektywą 2005/.../WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia ... w sprawie gospodarowania odpadami pochodzącymi z przemysłu wydobywczego (*).

(*) Dz.U. L ...”

Artykuł 16

Skutki transgraniczne

1. W przypadku gdy Państwo Członkowskie, na terytorium którego zlokalizowany jest obiekt unieszkodliwiania odpadów zdaje sobie sprawę, że działanie obiektu unieszkodliwiania odpadów kategorii A może wywierać istotne niekorzystne skutki dla środowiska innego Państwa Członkowskiego oraz powodować jakiegokolwiek zagrożenie dla zdrowia ludzkiego w innym Państwie Członkowskim, lub w przypadku gdy Państwo Członkowskie, które może w taki sposób zostać dotknięte, tak zażąda, Państwo Członkowskie, na terytorium którego przedłożony został wniosek o zezwolenie na podstawie art. 7, przesyła informacje uzyskane na podstawie tego artykułu do tego innego Państwa Członkowskiego w tym samym czasie, gdy udostępnia te informacje swoim obywatelom.

Informacje takie stanowią podstawę wszelkich konsultacji, koniecznych w ramach dwustronnych stosunków pomiędzy tymi dwoma Państwami Członkowskimi, opartych na zasadzie wzajemności i równości.

2. W ramach stosunków dwustronnych, Państwa Członkowskie zapewniają, że w przypadkach określonych w ust. 1 niniejszego artykułu wnioski są również udostępniane na odpowiedni okres zainteresowanej społeczności w Państwie Członkowskim, które może w taki sposób zostać dotknięte tak, aby miała ona prawo do przedstawienia swoich uwag na temat tych wniosków przed podjęciem decyzji przez właściwy organ.

3. Państwa Członkowskie zapewniają, że w razie wypadku, obejmującego obiekt unieszkodliwiania odpadów, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, informacje dostarczone

przez operatora właściwemu organowi na podstawie art. 6 ust. 4, są niezwłocznie przekazywane innemu Państwu Członkowskiemu w celu pomocy w zminimalizowaniu konsekwencji wypadku dla zdrowia ludzkiego oraz oceny i zminimalizowania rozmiaru rzeczywistych lub potencjalnych szkód wyrządzonych środowisku naturalnemu.

Artykuł 17

Kontrole przeprowadzane przez właściwy organ

1. Przed rozpoczęciem operacji składowania, a następnie w regularnych odstępach czasu, które mają być określone przez Państwa Członkowskie, w tym w fazie po zamknięciu, właściwy organ przeprowadzi kontrolę każdego obiektu unieszkodliwiania odpadów objętego art. 7, tak aby zapewnić, że przestrzega on odpowiednich warunków zezwolenia. Pozytywne wyniki kontroli w żaden sposób nie ograniczają odpowiedzialności operatora wynikającej z warunków zezwolenia.

2. Państwa Członkowskie wymagają od operatora prowadzenia aktualnej dokumentacji dotyczącej wszelkich działań związanych z gospodarowaniem odpadami oraz udostępniania jej do kontroli właściwego organu, oraz zapewnienia, że w przypadku zmiany operatora w czasie zarządzania obiektem unieszkodliwiania odpadów odpowiednie i aktualne informacje i dokumenty odnoszące się do obiektu unieszkodliwiania odpadów przekazywane są we właściwy sposób.

Artykuł 18

Obowiązek składania sprawozdania

1. Co trzy lata Państwa Członkowskie przekazują Komisji sprawozdanie w sprawie wykonania niniejszej dyrektywy. Sprawozdanie jest sporządzane na podstawie kwestionariusza lub wzoru, które mają być przyjęte przez Komisję zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 23 ust. 2. Sprawozdanie jest przekazywane Komisji w ciągu dziewięciu miesięcy od końca trzyletniego terminu, którego dotyczy.

Komisja publikuje sprawozdanie w sprawie wykonania niniejszej dyrektywy w ciągu dziewięciu miesięcy od otrzymania sprawozdań od Państw Członkowskich.

2. Co roku Państwa Członkowskie przekazują Komisji informacje dotyczące wydarzeń zgłaszanych przez operatorów zgodnie z art. 11 ust. 3 i art. 12 ust. 6. Komisja udostępnia te informacje Państwom Członkowskim na wniosek. Bez uszczerbku dla prawa wspólnotowego w zakresie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska, Państwa Członkowskie udostępniają z kolei, na wniosek, informacje członkom zainteresowanej społeczności.

Artykuł 19

Sankcje

Państwa Członkowskie ustalają zasady dotyczące sankcji za naruszenia przepisów prawa krajowego przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą i podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia, że są one wykonywane. Przewidziane sankcje powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Artykuł 20

Spis zamkniętych obiektów unieszkodliwiania odpadów

Państwa Członkowskie zapewniają, że spis zamkniętych obiektów unieszkodliwiania odpadów, włącznie z opuszczonymi obiektami unieszkodliwiania odpadów, zlokalizowanych na ich terytorium, które wywierają poważny negatywny wpływ na środowisko lub mogą stać się w średnio- lub krótkoterminowej perspektywie poważnym zagrożeniem dla zdrowia ludzkiego lub środowiska jest sporządzany i okresowo uaktualniany. Taki spis, który zostanie udostępniony społeczeństwu, zostanie sporządzony w terminie czterech lat od dnia ... (*), z uwzględnieniem metodologii, o których mowa w art. 21, jeżeli są one dostępne.

Artykuł 21

Wymiana informacji

1. Komisja, wspierana przez Komitet, o którym mowa w art. 23, zapewnia, że między Państwami Członkowskimi istnieje odpowiednia wymiana informacji technicznych i naukowych, z uwzględnieniem rozwijających się metodologii odnoszących się do:

- a) wykonania art. 20;
- b) rekultywacji zamkniętych obiektów unieszkodliwiania odpadów określonych w art. 20 w celu spełnienia wymagań art. 4. Takie metodologie umożliwią ustanowienie najbardziej odpowiednich procedur oceny ryzyka oraz działań naprawczych z uwzględnieniem różnic charakterystyki geologicznej, hydrogeologicznej i klimatologicznej w Europie.

2. Państwa Członkowskie zapewniają, że właściwy organ śledzi lub jest informowany o zmianach w zakresie najlepszych dostępnych technik.

(*) Data określona w art. 25 ust. 1.

3. Komisja organizuje wymianę informacji między Państwami Członkowskimi a zainteresowanymi organizacjami na temat najlepszych dostępnych technik, związanego z nimi monitorowania oraz zmian w przedmiotowym zakresie. Komisja publikuje wyniki wymiany informacji.

Artykuł 22

Środki służące wykonaniu i zmianom

1. Do dnia ... (**), Komisja przyjmie, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 23 ust. 2, przepisy niezbędne do realizacji następujących zadań, z uwzględnieniem w pierwszej kolejności lit. e), f) i g):

- a) harmonizacji i regularnego przekazywania informacji, o których mowa w art. 7 ust. 5 i art. 12 ust. 6;
- b) wprowadzania w życie art. 13 ust. 5, włącznie z wymogami technicznymi odnoszącymi się do określenia cyjanku dysocjującego w słabym kwasie oraz metod jego pomiaru;
- c) przygotowania technicznych wskazówek w celu ustanowienia gwarancji finansowej zgodnie z wymaganiami art. 14 ust. 2;
- d) przygotowania technicznych wskazówek odnoszących się do kontroli zgodnie z art. 17;
- e) zakończenia formułowania wymagań technicznych odnoszących do charakterystyki odpadów zawartej w załączniku II;
- f) interpretacji definicji zawartej w art. 3 pkt 3;
- g) zdefiniowania kryteriów klasyfikacji obiektów unieszkodliwiania odpadów zgodnie z załącznikiem III;
- h) ustalenia wszelkich zharmonizowanych norm odnoszących się do metod pobierania próbek i wykonywania analiz niezbędnych do technicznego wykonania niniejszej dyrektywy.

2. Wszelkie kolejne zmiany niezbędne w celu dostosowania załączników do rozwoju naukowo-technicznego są przyjmowane przez Komisję zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 23 ust. 2.

Zmiany te są dokonywane w celu osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony środowiska.

(**) Dwa lata po wejściu w życie niniejszej dyrektywy.

Artykuł 23

Komitet

1. Komisja jest wspomagana przez komitet ustanowiony na mocy art. 18 dyrektywy 75/442/EWG, zwany dalej „Komitetem”.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu, mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów art. 8 tej decyzji.

Okres określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet przyjmuje swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 24

Przepisy przejściowe

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że wszelkie obiekty unieszkodliwiania odpadów, które otrzymały zezwolenie lub które działają w dniu ... (*), spełniają przepisy niniejszej dyrektywy do dnia ... (**), z wyjątkiem obiektów określonych w art. 14 ust. 1, których przestrzeganie musi być zapewnione do dnia ... (***), oraz określonych w art. 13 ust. 5, których przestrzeganie musi być zapewnione zgodnie z harmonogramem tam ustalonym.

2. Ustęp 1 nie ma zastosowania do obiektów unieszkodliwiania odpadów zamkniętych na dzień ... (**)

3. Artykuły 5–11, art. 12 ust. 1, 2, 5 i 6, art. 13 ust. 4 i 5, art. 14 ust. 1–3 nie mają zastosowania do obiektów unieszkodliwiania odpadów, które:

- zaprzestały przyjmowania odpadów przed dniem ... (**),
- są na końcowym etapie realizacji procedury zamknięcia zgodnie z mającym zastosowanie prawem wspólnotowym lub krajowym lub programami zatwierdzonymi przez właściwy organ, i
- zostaną definitywnie zamknięte do dnia 31 grudnia 2010 r.

Państwa Członkowskie powiadają Komisję o takich przypadkach do dnia ... (****) i zapewniają, że takie obiekty są zarządzane w sposób, który nie narusza osiągnięcia celów

niniejszej dyrektywy i celów wszelkich innych aktów prawa wspólnotowego, w tym dyrektywy 2000/60/WE.

Artykuł 25

Transpozycja

1. Państwa Członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do przestrzegania niniejszej dyrektywy przed dniem ... (****). Państwa Członkowskie bezzwłocznie powiadają o tym Komisję.

Gdy Państwa Członkowskie przyjmują te środki, powinny one zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub takie odniesienie powinno być zamieszczone w ich urzędowej publikacji. Metody sporządzania takiego odniesienia określane są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie przekazują Komisji teksty przepisów prawa krajowego, które przyjmują w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 26

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 27

Adresaci

Niniejsza dyrektywa adresowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w ..., dnia ...

W imieniu Parlamentu Europejskiego

...

Przewodniczący

W imieniu Rady

...

Przewodniczący

(*) Data określona w art. 25 ust. 1.

(**) Cztery lata po dacie określonej w art. 25 ust. 1.

(***) Sześć lat po dacie określonej w art. 25 ust. 1.

(****) Trzy miesiące po dacie określonej w art. 25 ust. 1.

(*****) 24 miesiące po wejściu w życie niniejszej dyrektywy.

ZAŁĄCZNIK I

Polityka zapobiegania poważnym wypadkom i informacje, które mają być przekazane zainteresowanej społeczności**1. Polityka zapobiegania poważnym wypadkom**

Polityka zapobiegania poważnym wypadkom realizowana przez operatora oraz system zarządzania bezpieczeństwem powinny być proporcjonalne do ryzyka wystąpienia poważnych wypadków, które stwarza obiekt unieszkodliwiania odpadów. W celu ich wykonania należy wziąć pod uwagę następujące elementy:

- 1) polityka zapobiegania poważnym wypadkom powinna obejmować ogólne cele oraz zasady działania operatora w odniesieniu do kontroli ryzyka wystąpienia poważnych wypadków;
- 2) system zarządzania bezpieczeństwem powinien obejmować część ogólnego systemu zarządzania, który zawiera strukturę organizacyjną, zakres odpowiedzialności, praktyki, procedury, procesy i zasoby konieczne do określenia i wprowadzenia w życie polityki zapobiegania poważnym wypadkom;
- 3) system zarządzania bezpieczeństwem uwzględnia następujące zagadnienia:
 - a) organizacja i personel — rola i obowiązki personelu zaangażowanego w zarządzanie poważnym ryzykiem na wszystkich poziomach organizacji; określenie potrzeb szkoleniowych takiego personelu oraz zapewnienie takich szkoleń; oraz zaangażowanie pracowników, a w odpowiednich przypadkach podwykonawców;
 - b) określenie oraz ocena poważnego ryzyka — przyjęcie i wprowadzenie w życie procedur systematycznego określenia poważnych ryzyk wynikających z prawidłowego i nieprawidłowego działania oraz ocena prawdopodobieństwa ich wystąpienia i dotkliwości;
 - c) kontrola działania — przyjęcie i wprowadzenie w życie procedur i instrukcji bezpiecznego funkcjonowania, z uwzględnieniem utrzymania zakładu, procesów w nim zachodzących, sprzętu oraz tymczasowych przerw w jego funkcjonowaniu;
 - d) zarządzanie zmianą — przyjęcie i wprowadzanie w życie procedur dotyczących planowanych modyfikacji lub tworzenie nowych obiektów unieszkodliwiania odpadów;
 - e) planowanie na wypadek sytuacji awaryjnych — przyjęcie i wprowadzenie w życie procedur dotyczących identyfikacji przewidywalnych sytuacji awaryjnych w drodze systematycznej analizy oraz przygotowanie, testowanie i przegląd planów awaryjnych mających na celu szybką reakcję na takie sytuacje awaryjne;
 - f) monitorowanie działania — przyjęcie i wprowadzenie w życie procedur w celu zapewnienia stałej oceny zgodności z wytycznymi ustalonymi w polityce zapobiegania poważnym wypadkom opracowanej przez operatora i systemem zarządzania bezpieczeństwem oraz mechanizmami badania i podejmowania odpowiednich działań w przypadku braku takiej zgodności. Procedury te powinny obejmować przyjęty przez operatora system zgłaszania poważnych wypadków lub sytuacji niebezpiecznych, szczególnie tych związanych z przypadkami braku działania środków ochronnych oraz ich badaniem i środkami podjętymi w oparciu o wcześniej wyciągnięte wnioski;
 - g) audyt i przegląd — przyjęcie i wprowadzenie w życie procedur systematycznej okresowej oceny polityki zapobiegania poważnym wypadkom oraz skuteczności i przydatności do określonego celu systemu zarządzania bezpieczeństwem; przegląd dokumentów dotyczących działania wspomnianej polityki i systemu zarządzania bezpieczeństwem oraz ich uaktualnianie przez kierownictwo wyższego szczebla.

2. Informacje, które mają być przekazywane zainteresowanej społeczności

- 1) Nazwisko (nazwa) operatora oraz adres obiektu unieszkodliwiania odpadów.
- 2) Oznaczenie osoby dostarczającej informacje, według zajmowanego stanowiska.
- 3) Potwierdzenie, że obiekt unieszkodliwiania odpadów podlega regulacjom lub przepisom administracyjnym wprowadzającym w życie niniejszą dyrektywę oraz, tam gdzie ma to zastosowanie, że informacje związane z elementami, o których mowa w art. 6 ust. 2, zostały przekazane właściwemu organowi.
- 4) Proste i jasne objaśnienie działania lub działań podejmowanych w miejscu prowadzenia działalności.
- 5) Nazwy własne lub powszechnie znane, lub ogólna klasyfikacja niebezpieczeństwa substancji i preparatów występujących w obiekcie unieszkodliwiania odpadów, jak również odpadów, które mogłyby spowodować poważny wypadek, ze wskazaniem ich głównych niebezpiecznych właściwości.
- 6) Ogólne informacje dotyczące charakteru ryzyka wystąpienia poważnych wypadków, z uwzględnieniem ich potencjalnych skutków dla pobliskiej ludności i środowiska.
- 7) Dostateczne informacje dotyczące ostrzegania pobliskiej zainteresowanej ludności oraz informowania jej w razie poważnego wypadku.

- 8) Dostateczne informacje dotyczące działań, które zainteresowana ludność powinna podjąć, oraz sposobu, w jaki należy się zachować w razie poważnego wypadku.
 - 9) Potwierdzenie konieczności dokonania odpowiednich ustaleń przez operatora w miejscu prowadzenia działalności, a szczególnie współpracy ze służbami ratowniczymi w celu reagowania na poważne wypadki oraz zmniejszenia ich skutków.
 - 10) Odniesienia do zewnętrznych planów awaryjnych, sporządzonych w celu reagowania na wszelkie skutki wypadku poza miejscem prowadzenia działalności. Odniesienia te powinny zawierać wskazanie by stosować się do wszelkich instrukcji lub wymagań służb ratowniczych podczas wypadku.
 - 11) Szczegóły dotyczące tego, gdzie można uzyskać dodatkowe informacje, z zastrzeżeniem wymogów dotyczących zachowania poufności informacji ustanowionych w przepisach krajowych.
-

ZAŁĄCZNIK II

Charakterystyka odpadów

Odpady wydobywcze, które mają być składowane w obiekcie, są charakteryzowane w sposób gwarantujący długoterminową fizyczną i chemiczną stabilność struktury obiektu oraz w celu zapobiegania poważnym wypadkom. Charakterystyka odpadów zawiera, tam, gdzie to stosowne i zgodne z kategorią obiektu unieszkodliwiania odpadów, następujące elementy:

- 1) opis spodziewanych fizycznych i chemicznych właściwości odpadów, które mają być składowane krótko- i długoterminowo, ze szczególnym odniesieniem do ich stabilności w warunkach atmosferycznych/meteorologicznych;
- 2) klasyfikacja odpadów zgodnie z odpowiednim zapisem w decyzji Komisji 2000/532/WE ⁽¹⁾, ze szczególnym uwzględnieniem ich niebezpiecznych właściwości;
- 3) opis substancji chemicznych, które mają być stosowane w czasie przeróbki surowców mineralnych oraz ich stabilności;
- 4) opis metody składowania;
- 5) system transportu odpadów, który ma być zastosowany.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji 2000/532/WE z dnia 3 maja 2000 r. zastępująca decyzję 94/3/WE ustanawiającą wykaz odpadów zgodnie z art. 1 lit. a) dyrektywy Rady 75/442/EWG w sprawie odpadów oraz decyzję Rady 94/904/WE ustanawiającą wykaz odpadów niebezpiecznych zgodnie z art. 1 ust. 4 dyrektywy Rady 91/689/EWG w sprawie odpadów niebezpiecznych (Dz.U. L 226 z 6.9.2000, str. 3). Decyzja ostatnio zmieniona decyzją Rady 2001/573/WE (Dz.U. L 203 z 28.7.2001, str. 18.).

ZAŁĄCZNIK III

Kryteria określania klasyfikacji obiektów unieszkodliwiania odpadów

Obiekt unieszkodliwiania odpadów zostaje sklasyfikowany jako obiekt unieszkodliwiania odpadów kategorii A, jeżeli:

- brak działania lub niewłaściwe działanie, np. zapadnięcie się hałdy lub pęknięcie tamy, mogłoby spowodować poważny wypadek, na podstawie oceny ryzyka uwzględniającej czynniki, takie jak obecny lub przyszły rozmiar, lokalizacja i wpływ obiektu unieszkodliwiania odpadów na środowisko, lub
 - zawiera odpady sklasyfikowane jako niebezpieczne zgodnie z dyrektywą 91/689/EWG powyżej pewnego progu, lub
 - zawiera substancje lub preparaty sklasyfikowane jako niebezpieczne zgodnie z dyrektywą 67/548/EWG lub 1999/45/WE powyżej pewnego progu.
-

UZASADNIENIE RADY

I. WPROWADZENIE

1. Komisja przedstawiła Radzie swój wniosek w dniu 3 czerwca 2003 r. ⁽¹⁾. Wniosek oparty jest na art. 175 ust. 1 Traktatu.
2. Komitet Ekonomiczno-Społeczny wydał opinię w dniu 11 grudnia 2003 r. ⁽²⁾
3. Komitet Regionów wydał opinię w dniu 11 lutego 2004 r. ⁽³⁾
4. Parlament Europejski przyjął opinię w pierwszym czytaniu w dniu 31 marca 2004 r. ⁽⁴⁾
5. W dniu 12 kwietnia 2005 r. Rada przyjęła wspólne stanowisko zgodnie z art. 251 ust. 2 Traktatu.

II. CEL WNIOSKU

Celem wniosku jest ustalenie minimalnych wymagań w celu usprawnienia sposobu gospodarowania odpadami pochodzącymi z przemysłu wydobywczego, ze zwróceniem szczególnej uwagi na ryzyko dla środowiska naturalnego i zagrożenie dla zdrowia ludzi, które może powstać podczas etapów przetwarzania, odzyskiwania i unieszkodliwiania takich odpadów. W tym celu wniosek zawiera następujące główne elementy: warunki otrzymania zezwolenia na działanie, ogólne obowiązki dotyczące gospodarowania odpadami, obowiązek opisywania odpadów przed ich unieszkodliwieniem lub przerabianiem, środki mające zapewnić bezpieczeństwo obiektów unieszkodliwiania odpadów, wymóg sporządzenia planów zamknięcia oraz obowiązek zapewnienia odpowiedniego poziomu zabezpieczenia finansowego.

III. ANALIZA WSPÓLNEGO STANOWISKA

1. Uwagi ogólne

Wspólne stanowisko jest zasadniczo zgodne ze stanowiskami Komisji i Parlamentu, o ile:

- potwierdza ono wszystkie cele i podstawowe elementy wniosku Komisji, które poparł również Parlament Europejski,
- bierze pod uwagę, w możliwie najszerszym zakresie, opinię Parlamentu Europejskiego przez przyjęcie, dosłownie lub co do istoty, większości jego poprawek. W szczególności, elementy poprawek dotyczące zakresu dyrektywy, definicji obiektu unieszkodliwiania odpadów, gwarancji finansowej oraz spisu zamkniętych obiektów zostały zasadniczo zaakceptowane przez Radę z zastrzeżeniem pewnych dostosowań (patrz: ust. 2 w zakresie szczegółowych uwag).

2. Poprawki dokonane przez Parlament Europejski

Na głosowaniu plenarnym w dniu 31 marca 2004 r. Parlament Europejski w pierwszym czytaniu przyjął 74 poprawki do wniosku. Wspólne stanowisko zawiera (łącznie, częściowo lub co do zasady, za pomocą identycznych lub podobnych sformułowań, lub co do istoty) 43 poprawki.

- a) **Poprawki, które zostały włączone można podzielić w następujący sposób** (poprawki wymienione są poniżej według kolejności ich włączenia do wspólnego stanowiska)

19 poprawek przyjętych (prawie) dosłownie: 3, 7, 11, 12, 14, 16, 28, 30, 32, 35, 39, 93, 50, 51, 52, 57, 59, 60, 75.

24 poprawki przyjęte częściowo lub co do istoty.

⁽¹⁾ Dok. 10143/03 – KOM(2003) 319 wersja ostateczna.

⁽²⁾ Dz.U. C 80 z 30.3.2004, str. 35–38.

⁽³⁾ Dz.U. C 109 z 30.4.2004, str. 33–45.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 103 E z 29.4.2004, str. 634.

Motywy

Poprawka 2: Wyjaśniono, że aby mogły mieć zastosowanie minimalne wymagania tej dyrektywy, odpady pochodzące z przemysłu wydobywczego muszą być odpadami zgodnie z definicją zawartą w dyrektywie ramowej o odpadach.

Poprawka 5: Poprawka ta została włączona z niewielkimi zmianami w celu zapewnienia spójności.

Poprawka 86: Poprawka to została zaakceptowana co do zasady (patrz również: poprawka 98). Ponadto, w przypadku odpadów innych niż niebezpieczne i obojętne, Państwa Członkowskie mogłyby mieć prawo do zmniejszenia lub odstąpienia od niektórych wymagań. Ponadto Rada uważa, że odpady pochodzące z wydobywania, przerabiania i magazynowania torfu powinny również podlegać jedynie ograniczonym wymaganiom.

Poprawka 6: patrz: poprawki 71–72.

Artykuły

Poprawka 13: Istota tej poprawki została zawarta w motywie 8.

Poprawka 98: Parlament Europejski zaproponował, aby w odniesieniu do nieszkodliwych odpadów obojętnych, niezanieczyszczonej gleby oraz odpadów innych niż niebezpieczne wytworzonych w czasie prac poszukiwawczych miały zastosowanie ograniczone wymagania. Rada uwzględniła tę poprawkę i wyjaśniła, że obiekty unieszkodliwiania odpadów kategorii A powinny, w każdym przypadku, podlegać wszystkim przepisom tej dyrektywy. Ponadto Rada uważa, że odpady pochodzące z wydobywania, przerabiania i magazynowania torfu powinny również podlegać jedynie tym ograniczonym wymaganiom. Ponadto Rada włączyła możliwość zmniejszenia lub odstąpienia od niektórych wymagań dotyczących odpadów innych niż niebezpieczne i obojętne przez Państwa Członkowskie, o ile nie są one składowane w obiekcie unieszkodliwiania odpadów kategorii A.

Poprawka 17: Do wykazu procesów, którym poddawane są surowce mineralne w celu wydobycia minerałów dodano proces „termiczny”.

Poprawka 21: Parlament Europejski zaproponował, aby do magazynowania odpadów nie miały zastosowania żadne okresy, zanim dany obiekt nie zostanie zakwalifikowany jako obiekt unieszkodliwiania odpadów. Rada zaakceptowała to podejście w stosunku do wszystkich obiektów unieszkodliwiania odpadów kategorii A i obiektów unieszkodliwiania odpadów niebezpiecznych określonych w planie gospodarowania odpadami i przewiduje odpowiednio złagodzone podejście w stosunku do mniej niebezpiecznych kategorii odpadów.

Poprawka 25: Zmniejszanie objętości odpadów wydobywczych zostało uwzględnione wraz z przeróbką, odzyskiem i unieszkodliwianiem.

Poprawka 27: Pierwsza część poprawki została uwzględniona dosłownie.

Poprawka 29: Istota poprawki została przyjęta; szczegóły zostały usunięte, ponieważ uznano je za zbyt drobiazgowo.

Poprawka 31: Poprawka została przyjęta z zastrzeżeniem niewielkiej korekty brzmienia.

Poprawka 36: Poprawka ta miała na celu dodanie wymogu włączenia do zakresu polityki przeciwdziałania poważnym wypadkom wymaganej na mocy art. 6 ust. 3 sprawozdania dotyczącego bezpieczeństwa i wewnętrznego planu awaryjnego. We wspólnym stanowisku wymóg związany ze sprawozdaniem dotyczącym bezpieczeństwa i wewnętrznym planem awaryjnym zostaje wprowadzony w art. 5 ust. 3 lit. a) wraz z planem dotyczącym poważnego wypadku. Wymóg ten ma zostać zapisany w dokumencie dołączonym do planu gospodarowania odpadami dla obiektów unieszkodliwiania odpadów kategorii A.

Poprawka 37: Istota tej poprawki znajduje swoje odzwierciedlenie w art. 7 ust. 4, gdzie zawarto wszelkie okoliczności, które należy uwzględnić przy ponownym rozpatrywaniu oraz, w razie konieczności, przy uaktualnianiu warunków zezwolenia.

Poprawka 44: Zapobieganie zanieczyszczeniu gleby zostało włączone jako jeden ze środków, które operator powinien podjąć, umieszczając odpady wydobywcze ponownie w pustkach poeksploatacyjnych w celach rekultywacyjnych i technologicznych.

Poprawka 47: Uwzględniono wniosek dotyczący regularnego monitorowania i kontrolowania obiektu unieszkodliwiania odpadów.

Poprawka 63: Rada skupiła swoją uwagę na emisjach pyłu i gazu.

Poprawki 66–67–68: Poprawki te w szerokim zakresie odpowiadają temu, co ustaliła Rada we wspólnym stanowisku: procedury ustanowienia gwarancji finansowej są ustalane przez Państwa Członkowskie, Komisja opracowuje w tym celu wytyczne techniczne (art. 22 ust. 1 lit. c)), a rozpoczęcie jakiegokolwiek operacji składowania odpadów w obiekcie unieszkodliwiania odpadów nie jest możliwe bez gwarancji (art. 7 ust. 2 lit. d)). Sformułowanie „gwarancja finansowa (np. w formie depozytu pieniężnego, w tym fundusze gwarancyjne finansowane przez przemysł) lub równorzędna została użyte w celu uwzględnienia różnorodności systemów prawnych w Państwach Członkowskich.

Poprawka 70: Poprawka ta została przyjęta z zastrzeżeniem zastosowania prawodawstwa wspólnotowego dotyczącego publicznego dostępu do prawodawstwa dotyczącego środowiska.

Poprawka 71–72: Rada przyjmuje istotę poprawki dotyczącej sporządzania spisu zamkniętych obiektów unieszkodliwiania odpadów, które wywierają poważny negatywny wpływ na środowisko lub mogą stać się w średnio lub krótkoterminowej perspektywie poważnym zagrożeniem dla zdrowia ludzi lub dla środowiska. W trakcie prac nad projektem tej poprawki Rada usiłowała pogodzić cele, jakimi są wysoki poziom ochrony środowiska i zmniejszanie biurokratycznego obciążenia wynikającego z obowiązku sporządzania takiego spisu.

Poprawka 76: Zmieniono brzmienie pierwszego tiret załącznika III w odniesieniu do „poważnego wypadku”; odpowiednia definicja (art. 3 ust. 16) zawiera sformułowanie proponowane przez Parlament Europejski.

b) Następujące poprawki nie zostały uwzględnione:

Motywy

Poprawka 4: Parlament Europejski proponuje usunięcie tego motywu, który wyjaśnia, że dyrektywa ramowa o odpadach ma nadal zastosowanie do wszelkich aspektów gospodarowania odpadami wydobywczymi, które nie są objęte tą dyrektywą.

Poprawka 8: Parlament Europejski proponuje usunięcie standardowego przepisu odnoszącego się do zasady pomocniczości, która powinna mieć zastosowanie do tego wniosku.

Artykuły

Poprawki 42, 43, 45: Poprawki te wykraczają poza zakres wniosku. Poprawka 42 dotyczyłaby materiałów niebędących odpadami; zgodnie z poprawkami 43 i 45 środki skierowane na odpady umieszczone ponownie w pustkach obejmowałyby także pustki poeksploatacyjne.

Poprawki 9, 90, 22, 24, 26, 34, 38, 40, 41, 48, 53, 55, 56, 61, 74: Poprawki te zawierają wyjaśnienia, które Rada uznaje za zbyt szczegółowe/nakazowe, by mogły zostać zawarte w dyrektywie, lub które zostały już zawarte w innych artykułach wniosku. Poprawka 90 została zawarta w motywie 4.

Poprawka 65: Rada uważa, że poprawka ta znajduje się poza zakresem tej dyrektywy.

Poprawka 69: Poprawka ta zmienia sformułowanie pochodzące z konwencji Narodów Zjednoczonych o ocenach oddziaływania na środowisko w kontekście transgranicznym (Konwencja Espoo).

Poprawki 19, 20, 88: Poprawki te odnoszą się do kwestii językowych lub terminologicznych i nie zostały uwzględnione przez Radę w celu zapewnienia spójności w całym wniosku.

Poprawki 46, 54, 58, 73: Poprawki te zawierają odniesienia do prawodawstwa wspólnotowego, które ma zastosowanie w każdym przypadku; te wspólnotowe normy dotyczące środowiska muszą być w każdym przypadku przestrzegane.

Poprawki 62 i 64: Artykuł 13 ust. 4 nakłada już na Państwa Członkowskie obowiązek zrzutu odpadów wydobywczych do wszelkich odbiorników wodnych innych niż skonstruowane w celach zrzutu odpadów wydobywczych, pod warunkiem spełnienia przez operatora odpowiednich wymagań określonych w dyrektywach 76/464/EWG, 80/68/EWG i 2000/60/WE.

IV. WNIOSEK

Pomimo że Rada nie może zaakceptować wszystkich poprawek przyjętych przez Parlament Europejski, uważa ona jednak, że wspólne stanowisko w dużej mierze pokrywa się z postulatami Parlament oraz że jest zgodne ze zmienionym wnioskiem Komisji.
